



Min kallelse – Elisabeth von Waldstein

Jag är uppvuxen i Salzburg i Österrike i en familj med 6 barn. Mina föräldrar var djupt troende katoliker som gav oss ett verkligt trovärdigt exempel.

När jag var liten (och inte så liten), drömde jag om att själv bilda en stor familj med många barn. Vi älskar varandra otroligt mycket i min familj, och det var självklart för mig att så vill jag göra själv också. Jag älskade att dansa, jag gick mycket på bal, vilket är brukligt i Österrike. Fastän jag hade mycket roligt, tyckte jag efteråt när jag kom hem: "Och??"

Frågan vad GUD egentligen ville av mig, borrade sig alltmer och

allt djupare i min själ.

Vi hade kontakt med nunnorna på benediktinklostret Nonnberg i Salzburg ("Sound of Music-klostret"). Min syster Franziska och jag cyklade under en lång period till deras högmässa varje vardagsmorgon kl. 07, innan vi gick till skolan. De sjöng underbar gregoriansk koral varje morgon. Så klart kom frågan upp i mig om detta kanske var min väg, och även systrarna ställde den frågan till mig. Men jag visste inte svaret då.

Jag tog studenten när jag var 17 år och flyttade till Wien för att gå på musikhögskolan där och studera piano och cello. Jag delade en lägenhet tillsammans med en kompis från Salzburg och hennes syster. Deras familj hade fått hjälp av en Opus Dei präst, som varit psykiater innan han blev prästvigd och som hade hjälpt ett av syskonen kring livshotande problem. Den prästen bodde i Wien, och vi beslöt oss för att välja honom som vår biktfar. Han hette Juan B. Torelló och var en UNDERBAR själasörjare som verkligen hjälpte mig att växa i mitt inre liv och min tro. Han själv nämnde aldrig Opus Dei, inte heller ställde han frågan om jag kände mig kallad till det. Men där i Peterskirche i Wien, som han brukade sitta i biktstolen i, lärde jag känna några Opus Dei medlemmar, och blev inbjuden till ett nyöppnat center som låg nära musikhögskolan. Där hade jag ett mycket öppet och djupt samtal med föreståndaren. Jag berättade för henne hur jag hade pratat med min syster Franziska om att vi skulle vilja bli helgon, men att vi inte riktigt visste hur vi skulle göra det. Föreståndaren föreslog att jag skulle delta i en cirkel, där man kunde få inspiration till hur man verkligen skulle kunna leva sin tro mitt i allt det man gör. Jag började delta, och tyckte verkligen att det var inspirerande, en konkret väg att gå på. Bönen som finns på ett bönekort till den helige Josemaria innehåller en mening som träffade mig djupt: "Giv att även jag omvandlar alla ögonblick och omständigheter i mitt liv till tillfällen att älska dig..." Det var vad jag ville.

Jag kände en stark kallelse till att vara musiker, och där hade jag en väg att gå på: att kunna sträva på allvar efter helighet som musiker. Men därifrån till att hitta min kallelse som numerarie-medlem i Opus Dei, d v s att leva i celibat, var det en bit kvar att gå. När tiden var mogen, pratade jag med min biktfar om det. Han sade som första kommentar att han försöker leda så många själar som möjligt till en fullkomlig hängivelse till Gud, men att det spelade honom absolut ingen roll i vilken institution jag skulle vilja göra det. Han förklarade vidare att det var en inbjudan från Gud, som man får tacka ja till eller får tacka nej till, att det var ett helt fritt beslut. Och att en växande oro inför en konkret möjlighet kunde vara tecken på att det är den kallelsen Gud erbjuder. Då tappade jag helt det inre lugnet för jag insåg att jag egentligen inte hade någon anledning till att låta bli att ta steget.

Möjligheten blev så konkret och nära att den skrämde mig. Jag var då 21 år gammal. Efter en tid av bön och flera samtal med min biktfar, bestämde jag mig. Innan jag sade det till någon annan, berättade jag det för mina föräldrar. Min mamma sa något nervöst "Vem vet om det är det riktiga för

dig?” Varpå min pappa svarade lugnt: ”I alla kyrkans institutioner får man gott om tid på sig för att pröva saken.” Han berättade senare för mig att han hade bett under alla åren att något av oss barnen skulle få en kallelse till en total hängivelse till Gud. Så med all säkerhet har jag mycket honom att tacka för att jag hittade min väg.

Håller du på att fundera vad din kallelse är, BE! Var inte rädd. Ta tjuren vid hornen. Var modig. Det lönar sig, för Gud ger kallelsen för att göra oss lyckligare än om vi inte skulle följa den.

/april 2021